

Elle Kennedy

TATINIM STOPAMA

Naslov
Tatinim stopama

Autorica
Elle Kennedy

Naslov izvornika
The Graham Effect

Copyright © 2024 by Elle Kennedy
Copyright za hrvatsko izdanje © Naklada Neptun, 2024.

ISBN izvornog izdanja: 978-199-0101-18-2

Nakladnik
Naklada Neptun d.o.o., Zagreb, 2024.

Biblioteka
Naklada Neptun

Edicija
New Adult

Glavna urednica
Zrinka Budak

Prevoditeljica
Dora Erceg

Urednik
Damir Klemenčić

Lektura i korektura
Zrinka Budak, Lorenia Jantolek, Ida Klemenčić

Oblikovanje naslovnice
Tomislav Klemenčić

DTP
Senior.hr

Tisak
Kerschoffset

ISBN 978-953-8126-53-6

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001215546.

**Sva prava pridržana. Nijedan dio ovog izdanja ne smije se reproducirati,
pohraniti ili prenositi ni u kojem obliku bez prethodne suglasnosti vlasnika.**

Elle Kennedy

Dnevnicí s kampusa
Tatinim stopama

S engleskog prevela
Dora Erceg

Je li on slavan ili tako nešto?

Prije šest godina

Kad sam bila mala, jedan me tatin prijatelj pitao što želim biti kad odrastem.

Ponosno sam odgovorila: „Stanleyjev kup.”

Imala sam četiri godine i mislila sam da je taj kup osoba. Naime, iz svih onih razgovora odraslih ljudi oko mene izvukla sam zaključak da moj tata osobno poznaje Stanleyjev kup (i da ga je sreo nekoliko puta), što je čast koja pripada samo najvećoj eliti. A to je značilo da je Stanley, tko god da je taj slavni čovjek, sigurno nekakva legenda. Fenomen. Osoba u koju se svi trebaju ugledati.

A ne u mojem tatu, pišljivog profesionalnog sportaša. Ili u moju mamu, običnu nagrađivanu autoricu pjesama.

Planirala sam postati Stanleyjev kup i osvojiti cijeli vražji svijet.

Ne sjećam se tko mi je uništio iluziju. Vjerojatno moj brat blizanac Wyatt. On je bezobzirni uništavač iluzija.

No šteta je učinjena. Kad smo bili mali, tata je Wyattu dao normalan, već iskušani i provjereni nadimak, „Majstor”, dok mene svi zovu Stanley. Ili Stan, onda kad im se ne da izgovarati cijelu riječ. Čak i mami, koja se pretvara da joj idu na živce odbojni nadimci iz hokejaškog okruženja, katkad izleti. Prošli je tjedan za večerom zamolila Stanleyja da joj doda krumpire. Zato što je izdajica.

A jutros je na popis dodan još jedan izdajica.

„Stan!” vikne glas s druge strane hodnika. „Idem po kavu za tvog tatu i druge trenere. Želiš li ti nešto?”

Okrenem se i ljutito pogledam tatinog pomoćnika. „Obećao si da me nećeš tako zvati.”

Tommy je dovoljno ljubazan da pokaže kajanje. Ali brzo odbaci tu ljubaznost. „Dobro. Ne krivi glasnika, ali možda je vrijeme da prihvatiš činjenicu da vodiš bitku u kojoj ne možeš pobijediti. Želiš li moj savjet?”

„Ne želim.”

„Prihvati taj nadimak, dušo moja predivna.”

„Nema šanse”, progundam. „Ali prihvatit ću ‘dušo moja predivna’. Nastavi me tako zvati. Osjećam se profinjeno, ali i moćno.”

„Može, Stan.” Smijući se mojem bijesnom licu, pita me: „Kava?”

„Ne. Ali hvala.”

Tommy odskakuće. On je klupko neiscrpane energije. Mislim da tijekom ove tri godine koliko radi kao tatin pomoćnik nije odmorio ni pet minuta. Vjerojatno ni u snu nije miran.

Nastavim niz hodnik do ženske svlačionice, gdje brzo zbacim tenisice i obujem klizaljke. Sat pokazuje pola osam, što znači da imam dovoljno vremena za jutarnje zagrijavanje. Kad započne kamp, uslijedit će kaos. A dotad imam klizalište samo za sebe. Samo ja i svježi sloj prekrasnog, čistog leda, neokrnrjenog oštricama koje će ga uskoro izgubiti.

Čistilica završava posljednji krug kad dođem na klizalište. Udahnem najdraži miris na svijetu; miris oštrog hladnog zraka i poda obloženog gumom. Metalni miris mojih tek naoštrenih klizaljki. Teško je opisati koliko je dobar osjećaj udahnuti to sve.

Izađem na led te sporo i lijeno otkližem dva kruga. Uopće ne pripadam ovom juniorskom kampu, ali tijelo mi ne dopušta da mijenjam rutinu. Otkad znam za sebe, budim se rano kako bih mogla vježbati nasamo. Katkad si zadam neke jednostavne vježbe. Katkad samo kližem bez cilja. Dok traje hokejaška sezona, tijekom koje moram ići na prave treninge, pokušavam se ne preoptereti samostalnim klizanjima. Ali ovaj tjedan nisam ovdje da igram, već da pomognem tati. Stoga me ništa ne sprječava da izvedem puni sprint uza zid.

Kližem žustro i brzo, zatim odletim iza gola, izvedem oštri zaokret i ubrzam prema plavoj liniji. Kad usporim, srce mi lupa toliko glasno da nakratko priguši glas koji dopire s klupe domaće ekipe.

„...biti ovdje!”

Okrenem se i spazim tipa otprilike mojih godina.

Prvo primijetim njegov mrki pogled.

Zatim primijetim da je zapanjujuće zgodan i unatoč tom mrkom pogledu.

Njegovo lice spada među one privlačne na koje namrštenost nema nikakve estetske posljedice. Zapravo ga samo čini zgodnijim. Daje mu onaj grubi, buntovnički izgled.

„Hej, jesi li me čula?” Glas mu je dublji nego što očekujem. Zvuči kao da bi trebao pjevati country balade na nekom trijemu u Tennesseeju.

Izađe kroz niska vrata i klizaljka dodirne led. Shvatim da je visok. Nadvije se nada mnom. Mislim da još nisam vidjela oči takve plave nijanse. Nevjerojatno su tamne. Čelično safirne.

„Molim?” pitam, pokušavajući ne zuriti. Kako je moguće da je netko ovako privlačan?

Crne hokejaške hlače i sivi dres pristaju njegovom visokom tijelu. Pomalo je žgoljav, ali s petnaest ili šesnaest godina već je građen kao hokejaš.

„Rekao sam da ne bi trebala biti ovdje”, zareži.

Odjednom se trgnem iz misli. Aha, dobro. Lik je kreten.

„A ti bi trebao?” pitam ga. Članovi kampa imaju trening tek u devet. Sigurna sam jer sam pomogla Tommyju fotokopirati rasporede za pakete dobrodošlice.

„Da. Prvi je dan hokejaškog kampa. Došao sam se zagrijati.”

Odmjeri me tim privlačnim očima. Moje uske traperice, ljubičastu sportsku majicu i svijetloružičaste štucne.

Podignuvši obrvu, nadoda: „Očito si pobrkala datume. Umjetničko klizanje počinje idući tjedan.”

Pogledam ga ispod oka. Još je veći kreten nego što sam mislila.

„Zapravo, ja...”

„Ozbiljno, princezice”, prekine me, a glas mu je napet. „Nema razloga da budeš ovdje.”

„Princezice? Jesi li se ikad pogledao u ogledalo?” uzvratim mu. „Ti si taj koji izgleda kao ušminkani princ.”

Naživcira me razdraženost koja mu se vidi na licu. A tek taj samodopadni sjaj u njegovim očima. To učvrsti moju odluku da se poigravam njime.

Misli da ne pripadam ovdje? I naziva me princezicom?

Da... ma ljubazno te molim da odjebeš, kretenu.

Gledajući ga nedužno, zavučem dlanove u stražnje džepove. „Žao mi je, ali ne idem nikamo. Moram vježbati okrete i skokove, a koliko vidim” – mahnem prema golemom praznom klizalištu – „ima mjesta za nas oboje. A sad me ispričaj, princezica se zbilja mora vratiti treningu.”

Opet se namršti. „Nazvao sam te tako jer ne znam kako se zoveš.”

„A nije ti palo na pamet da me питаš?”

„Dobro.” Promrmlja neki zvuk. „Kako se zoveš?”

„Ne tiče te se.”

Podigne ruke. „Kako god. Želiš ostati? Ostani. Daj si oduška sa skokovima. Ali nemoj mi doći plačući kad dođu treneri i šutnu te odavde.”

Zatim otkliže, ukaljavši moj blistavi led uočljivim tragovima svojih klizaljki. Otiđe u smjeru kazaljke na satu pa iz inata krenem u suprotnom smjeru. Kad prođemo jedno pokraj drugog, ljutito me pogleda. Nasmiješim mu se. A zatim iz obične pakosti izvedem niz sjedećih okreta. Dok čučim na jednoj nozi, drugu nogu ispružim ispred sebe, što znači da mu je ravno na putu. Začujem glasni uzdah, a onda se okrene u drugom smjeru da me izbjegne.

Kao mala neko sam se vrijeme bavila umjetničkim klizanjem. Nisam bila dovoljno dobra – ili dovoljno zainteresirana – da nastavim, ali tata je stalno govorio da ću imati koristi od tog iskustva. I imao je pravo. Hokej se temelji na fizičkom nadmetanju, ali umjetničko klizanje zahtijeva više elegancije. Nakon samo mjesec dana učenja osnova znatno sam poboljšala ravnotežu, brzinu i pozicioniranje tijela. Usavršavanje kontroliranja klizaljki učinilo me boljom klizačicom. Boljom hokejašicom.

„Dobro, ozbiljno sad, makni mi se s puta.” Komadići leda odbiju se od njegove klizaljke, kojima je strugao po terenu kako bi se zaustavio. „Dovoljno mi je to što moram dijeliti klizalište s tobom. Barem imaj malo jebenog poštovanja i odmakni se, princezice.”

Ustanem iz čučnja i prekrižim ruke. „Ne zovi me tako. Zovem se Gigi.”

Frkne. „Pa naravno. Pravo ime za klizačicu. Da pogodim. Skraćeno je od nečeg ženskastog i neobičnog kao što je... Georgia. Ne. Gisele.”

„Nije skraćeno ni od čega”, odgovorim ravnodušno.

„Ozbiljno? Zoveš se Gigi?”

„Zar zbilja kritiziraš moje ime? Kako se ti zoveš? Sigurno nekako frajerski. Braden ili Carter.”

„Ryder”, promrmlja.

„Pa naravno”, oponašam ga, nasmijavši se.

Na licu mu se prvo vidi bijes, a zatim se pretvori u frustraciju. „Samo mi se makni s puta.”

Kad mi okrene leđa, nacerim mu se i izbeljim. Ako će ovaj kreten ometati moj dragocjeni jutarnji trening na ledu, onda ga barem mogu provocirati. Stoga sam iznimno nametljiva. Ubrzam i raširim ruke, a zatim izvedem još jedan niz okreta.

Čovječe, umjetničko je klizanje baš zabavno. Zaboravila sam koliko.

„Dobro, sad ćeš vidjeti svoje”, začuje se Ryderov podrugljivi glas. S prizvukom zadovoljstva.

Usporim, začuvši glasno odjekivanje koraka iza dvokrilnih vrata na kraju klizališta.

„Bolje ti je da zбриšeš odavde, Gisele, dok nisi naljutila Garretta Grahama.”

Dokližem do Rydera i pravim se glupa. „Kojeg Garretta?”

„Zajebavaš me? Ne znaš tko je Garrett Graham?”

„Je li on slavan ili tako što?”

Ryder zuri u mene. „On je hokejaška zvijezda. Ovo je njegov kamp.”

„Aha. Da. Mene zanimaju samo klizači.”

Zabacivši svoj konjski rep, otkližem od njega. Želim izvesti još jedan pokret, najviše zato što me zanima sjećam li se još onoga što sam učila.

Ubrzam. Uspostavim ravnotežu. Nemam zubac na vrhu jer nosim hokejaške klizaljke, no ovaj skok ni ne zahtijeva odguravanje s njega. Skrenem, dobivši zamah kad uzletim s ruba klizaljke, i zarotiram se u zraku.

Slijetanje je užasno. Tijelo mi nije pravilno postavljeno. Previše se zarotiram, ali nekako uspijem izbjeći pad na lice. Zadrhtim zbog potpunog nedostatka gracioznosti.

„Gigi! Kojeg vraga radiš? Zar pokušavaš slomiti gležanj?”

Okrenem se prema pleksiglasu, gdje moj otac stoji udaljen otprilike šest metara, mršteći mi se. Na sebi ima bejzbolsku kapu, majicu kratkih rukava s logom kampa i zviždaljku oko vrata, a u ruci drži šalicu pjenaste kave.

„Oprosti, tata”, viknem smeteno. „Malo sam se zafrkavala.”

Začujem prigušeni zvuk. Ryder mi se primakne, a plave mu se oči zata-mne.

Nagnem glavu da mu uputim nedužni smiješak. „Što je?”

„Tata?” zareži si u bradu. „Garrett Graham ti je tata?”

Ne mogu suzdržati smijeh zbog njegove ogorčenosti. „Ne samo to. Danas sam mu pomoćnica na vašem treningu.”

Oči mu se suze. „Ti si hokejašica?”

Potapšam ga po ruci. „Bez brige, prinče, neću biti prestroga.”

Transkript emisije Kraljevi hokeja

Izvorni datum prikazivanja: 28. srpnja

© Mreža za prijenos sportskih sadržaja

JAKE CONNELLY: Kad smo kod potpunih katastrofa, ovo je savršen prijelaz na sljedeći segment. Velike novosti dolaze iz svijeta sveučilišnog hokeja: spajanje Briara i Eastwooda. Govorim o tvom bivšem sveučilištu, G.

GARRETT GRAHAM: I moja se kći školuje ondje. To je obiteljska tradicija.

CONNELLY: Na ljestvici od jedan do deset – pri čemu je jedan katastrofa, a deset apokalipsa – koliko je ovo loše?

GRAHAM: Pa. Nije baš dobro.

CONNELLY: Rekao bih da je to eufemizam.

GRAHAM: Da. Ali analizirajmo malo. Zaboravimo činjenicu da je ovo nešto bez presedana – spajanje dviju hokejaških momčadi iz prve divizije? Neviđeno. Ali mislim da bi moglo biti i određenih prednosti. Chad Jensen dobit će vrhunsku ekipu. Mislim, Colson i Ryder na istom popisu? A da ne spominjem Demainea, Larsena i Lindleyja. I Kurtha na голу. To je nezaustavljiva ekipa.

CONNELLY: Na papiru, da. A ja ću prvi nekoga pohvaliti ako to zaslužuje. Chad Jensen najuspješniji je trener sveučilišnog hokeja. Otkad radi na Briaru, čak dvanaest puta odveo je svoju momčad među najbolje četiri, a pobijedio je sedam puta. Drži rekord u broju osvojenih prvenstava...

GRAHAM: Plaća li ti punac da ga ovako hvališ ili mu se besplatno ulizuješ?

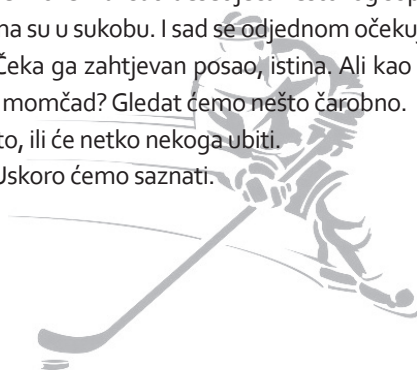
CONNELLY: Kaže čovjek koji je pod vodstvom Jensena osvojio tri od tih sedam prvenstava.

GRAHAM: Da, dobro. Obojica smo pristrani. Šalu na stranu, Jensen je čarobnjak, ali čak ni on ne može izbrisati desetljeća žestokog suparništva i mržnje. Briar i Eastwood godinama su u sukobu. I sad se odjednom očekuje da ti dečki surađuju?

CONNELLY: Čeka ga zahtjevan posao, istina. Ali kao što si rekao, ako uspiju, ako postanu prava momčad? Gledat ćemo nešto čarobno.

GRAHAM: Ili to, ili će netko nekoga ubiti.

CONNELLY: Uskoro ćemo saznati.

1. POGLAVLJE

GIGI

Čarolija kurca droljastog nevaljalca

Hokejaš nije samo osoba koja igra hokej.

Osoba koja igra hokej pojavi se na klizalištu sat vremena prije utakmice, obuje klizaljke, odigra tri trećine, presvuče se u svakodnevnu odjeću i pojuri doma.

Mi hokejaši živimo za hokej. Stalno treniramo. Ulažemo svoje vrijeme. Dolazimo dva sata prije utakmice da usavršimo svoju igru. Mentalno, fizički i emotivno. Radimo na snazi i kondiciji, naprežemo svoja tijela do krajnosti. Posvećujemo svoj život sportu.

Igranje na sveučilišnoj razini traži nevjerojatnu predanost, ali to je izazov koji sam oduvijek željna prihvatiti.

Tjedan dana prije početka predavanja na sveučilištu Briar vraćam se svojoj uobičajenoj jutarnjoj rutini. Super je odmoriti se malo od hokeja jer mogu provesti više vremena s obitelji i prijateljima, naspavati se, prejedati se brzom hranom, ali uvijek me veseli nova sezona. Osjećam se izgubljeno bez svog sporta.

Ovoga jutra izvodim vježbe na jednom od dva klizališta u centru za sport sveučilišta Briar. Riječ je o jednostavnoj vježbi gađanja prema голу u kojoj ubrzam pri skretanju i udarcem pošaljem pak prema mreži. Iako prekorim samu sebe svaki put kad promašim, ništa nije bolje od zvuka koji pak proizvede kad udari od zaštitnu ogradu u praznoj areni.

Treniram otprilike sat vremena, a onda spazim trenera Adleyja pokraj klupe domaće momčadi kako pokazuje prema meni. Znoj mi curi ispod dresa za treniranje dok klizem do njega.

Podigne mu se jedan kraj usana. „Ne bi trebala biti ovdje.”

Skinem rukavice. „Tko kaže?”

„Pravila NCAA-a u vezi s treninzima izvan sezone.”

Nacerim se. „U vezi sa službenim treninzima koje vodi trenerski kadar. Ja samo malo kližem u slobodno vrijeme.”

„Ne moraš se toliko naprezati, G.”

„Čovječe”, zadirkujem. „Zar želite da pružim manje od onoga za što sam sposobna?”

„Ne, želim da sačuvaš malo snage za...” Zastane, zahihotavši se. „Znaš što? Nije važno. Stalno zaboravljam da si Grahamica. Ista si tata.”

Iskru ponosa umanju blaga ogorčenost. Kad imate slavnog oca, puno vremena provodite u njegovoj sjeni.

Kad sam se počela baviti hokejom, znala sam da će me ljudi zauvijek uspoređivati s tatom. Tata je živuća legenda i gotovo. Oborio je toliko rekorda da je nemoguće izbrojati ih. Profesionalno je igrao do svoje četrdesete godine. A rasturio je čak i te posljednje sezone. Mogao je igrati još godinu ili dvije, ali tata je pametan. Odlučio se umiroviti kad je bio na vrhu. Baš kao Gretzky, s kojim ga neprestano uspoređuju.

Moram obuzdati tu blagu povrijeđenost. Znam to. Ako me već uspoređuju s nekim, onda neka to bude jedan od najboljih sportaša u povijesti. Mislim da jednostavno osjećam posljedice mizoginih izjava koje svih ovih godina slušam uz komplimente.

Izvrсно je igrala... za jednu curu.

Statistika joj je impresivna... s obzirom na to da je žensko.

Hokejašu nitko neće reći da igra dobro s obzirom na to da je muško.

Iskreno, muški i ženski hokej sasvim su različiti. Žene imaju manje mogućnosti da nastave igrati nakon fakulteta, profesionalnu ligu prati manje gledatelja, a plaće su drastično niže. Razumijem – jedna utakmica u NHL-u vjerojatno privuče više gledatelja nego sve ženske hokejaške utakmice zajedno. Muškarci zaslužuju svaki cent koji im je plaćen i svaku priliku koja im je dana.

To jednostavno znači da moram iskoristiti svaku priliku koja mi se pruži kao igračici.

A to znači?

Olimpijske igre!

Ulazak u američku reprezentaciju i osvajanje olimpijskog zlata zacrtala sam si kao ciljeve kad sam imala šest godina. I otad radim na njihovom ostvarenju.

Trener mi otvori vrata koja vode do klupe. „Dolazi li onda tvoj tata ove godine da izabere nekoga za svoj kamp?”

„Da, doći će ovaj tjedan. Prvo se mora malo oporaviti. Tek smo se vratili s našeg tradicionalnog odmora na Tahoeu.”

Moja obitelj svake godine u kolovozu provodi tjedan dana na jezeru Tahoe, gdje nam se pridružuju bliski prijatelji i šira obitelj. Cijelo ljeto nas netko posjećuje.

„Ove su godine došli neki tatini bivši suigrači iz Bostona i recimo samo da je naš trijem svako jutro bio pun mamurnih, onesviještenih muškaraca”, nadodam, nasmiješivši se.

„Jadno jezero.” Adley je itekako svjestan gluposti za koje su tata i njegovi suigrači sposobni. Bio je pomoćni trener u Bruinsu kad je tata igrao za njih. Zapravo, tata je taj koji je potaknuo Toma Adleyja da preuzme Briarovu žensku ekipu.

Čak i kad bih pokušala izaći iz tatine sjene, njegovo je ime na pročelju zgrade. Centar Graham. Zahvaljujući njegovoj donaciji, program za djevojke potpuno je obnovljen prije deset godina. Novi objekti, novi trenerski kadar, novi skauti za traženje najboljih srednjoškolskih talenata. Program se godina-ma nije mogao ni usporediti s muškim, dok ga tata nije oživio. Rekao je da želi dobar program za mene ako se poslije odlučim upisati na Briar.

Ako.

Ha.

Kao da sam planirala nešto drugo.

„Kako to da ste danas ovdje?” pitam trenera dok hodamo niz tunel.

„Jensen me zamolio da mu pomognem s njegovim kampom za obuku.”

„Joj, sranje. To počinje danas?”

„Da. Učini mi uslugu i reci curama da se stišaju. Riječ je o zatvorenom treningu. Ako vas Jensen vidi, praviti ću se lud.”

„Kako to mislite, curama...”

Ali trener već skreće iza ugla i odlazi prema uredima.

Dobijem odgovor kad uđem u svlačionicu u kojoj su okupljene moje dvije suigračice.

„Hej, G. Hoćeš li ostati i gledati cirkus s nama?” Naša kapetanica Whitney Cormac naceri mi se dok sjedi na klupi.

„Naravno, ne bih to propustila. Ali Adley kaže da moramo biti neprijetne jer će Jensen inače poludjeti.”

Camila Martinez, moja kolegica s treće godine, glasno frkne. „Mislim da će Jensen biti previše zauzet natezanjem s onim zapjenjenim psima pa sumnjam da će mu pažnju privući nekoliko vrebačica u gledalištu.”

Uzmem svoje kozmetičke proizvode iz ormarića. „Moram se samo istuširati pa se vidimo ondje.”

Cure ostanu u prostoru za presvlačenje, a ja otidem do tuševa. Dok mi se topli mlaz vode slijeva niz glavu, pitam se kako će muška momčad preživjeti spajanje Briara i Eastwooda. Ovo je golema, seizmička promjena programa i došla je toliko iznenada da brojni igrači uopće nisu bili spremni na nju.

Koledž Eastwood desetljećima je bio naš protivnik. Bankrotirao je prošli mjesec. Zatvoreno je cijelo sveučilište. Ispostavilo se da se broj upisa značajno smanjio, a fakultet je na životu održavala samo nekolicina sportskih programa, osobito muški hokej. Znalo se da će se Eastwood zatvoriti i da će se svi ti sportaši naći na cesti. No onda se Briar pojavio u ključnom trenutku da ih spasi i izvuče kao prava faca. Što znači da je Eastwood sada dio Briara, a to će donijeti brojne promjene.

Njihov kampus u Eastwoodu, u državi New Hampshire, sat vremena vožnje sjeverno od Bostona, službeno je nazvan Briarov kampus Eastwood. I dalje nude redoviti nastavni program, no radi olakšavanja procesa svi sportski objekti zatvoreni su i u budućnosti će služiti za neke druge svrhe.

I naravno, najvažnije: muška hokejaška momčad Eastwooda pripojena je muškoj hokejaškoj momčadi Briara.

Trener Chad Jensen sad ima vrlo nezavidan zadatak da od dva golema popisa igrača načini jedan. Brojni dečki koji su bili u početnoj postavi izgubit će svoje mjesto.

A da ne spominjem to da se međusobno mrze.

Nema šanse da ovo propustim.

Istuširam se i presvučem u izbljedjele traperice i majicu bez rukava. Počešljam mokru kosu i zavežem je u konjski rep te namažem lice hidratantnom kremom jer mi zrak u areni isušuje kožu.

Moje me suigračice čekaju na tribinama. Mudro su odlučile izbjeći klupe te sjede lijevo od kaznenog prostora, nekoliko redova iznad. To je dovoljno blizu da čujemo pogrdne uzvike, ali i dovoljno diskretno da nas trener Jensen ne primijeti.

Whitney se pomakne kako bih mogla sjesti pokraj nje.

Prigušeni zvukovi dječaka u tijelu muškaraca koji dopiru iz tunela potaknu moje uzbuđenje.

Camila je ispred mene te trlja dlanove i pogledava prema tunelu, iskreno uživajući u ovome. „Počinje.”

Dečki izlaze u skupinama po dvojica ili trojica. Nekolicina studenata druge godine, pokojni student završne godine. Neki su odjeveni u crne, a neki u sive dresove za trening. Primijetim da neki od njih nervozno povlače rukave i prave grimase, kao da im se povraća jer moraju nositi boje Briara.

„Malo mi je žao dečki s Eastwooda”, prokomentiram.

„Meni nije nimalo”, odgovori Camila, široko se osmjehnuvši. „Zabavljat će nas barem godinu dana.”

Pogled mi odluta prema ledu. Nisu još svi stavili kacige te primijetim jedno poznato lice. Srce mi poskoči kad ga ugledam.

„Case izgleda baš dobro”, kaže Whitney onim znakovitim naglaskom. Odvratno.

„Da”, odgovorim ravnodušno.

Ali ima pravo. Zato i jest odvratno. Moj je bivši dečko nevjerojatno zgodan. Visok je i plavokos te ima svijetloplave oči. Kad uključi svoj šarm, boja njegovih očiju postane ista kao ljetno nebo.

Razgovara sa svojim prijateljem Jordanom Tragerom. Nije me primijetio i drago mi je što je tako. Posljednji smo se put vidjeli u lipnju, no povremeno smo se čuli tijekom ljeta. Htio je da se vidimo. Ali odbila sam. Ne vjerujem si kad sam s Caseom. Sama činjenica da mi je srce ovako budalasto poskočilo dokaz je da je to što sam ga odbijala cijelo ljetno bila dobra odluka.

„O, moj Bože, zaljubila sam se.”

Camila mi skrene pažnju s Casea i pokaže prema dečku koji je upravo ušao. Čovječe. Neporecivo je seksi. Ima tamnoplavu kosu, svijetlosive oči i lice koje privlači poglede. Prvi ga put vidim, što vjerojatno znači da je s Eastwooda.

Camila praktički slini. „Još me nikad nije ovako napalio profil nekog tipa.”

Nekoliko dečki počne se zagrijavati, palica im je u ruci i kližu uz zaštitnu ogradu. Proučavam igrače, ali ne prepoznajem nijednog.

Camila se nagne naprijed i zuri dolje. „Koji od njih je Luke Ryder?” upita znatiželjno. „Čula sam da ga Jensen nije htio.”

„Aha, sigurno nije htio najboljeg napadača u državi”, kaže Whitney ironično. „Čisto sumnjam.”

„Hej, tog dečka prati određen ugled”, uzvratu Cami. „Ne krivim Jensena ako želi da njegova ekipa bude na dobrom glasu.”

Ima pravo. Svi znamo što se dogodilo na svjetskom juniorskom prvenstvu prije dvije godine kad su se Luke Ryder i njegov suigrač potukli u svlačić-

onici nakon što su osvojili zlato. Ryder mu je slomio čeljust te je dečko završio u bolnici. Trudili su se zataškati incident ili barem razloge koji stoje iza njega. Još nije potvrđeno tko je započeo tuču, ali s obzirom na to da je drugi igrač bio puno teže ozlijeđen, izgleda da je Ryder taj koji je htio nešto raščistiti.

Koliko sam čula, tada se posljednji put potukao, ali kad pretučesh igrača, to te prati kroz život. Ta mrlja ostaje u tvom dosjeu, bez obzira na tvoju statistiku pogodaka.

„Ovo je on”, kažem, pokazavši prema ledu.

Luke Ryder dokliže do plavušana kojeg Cami i dalje gleda blistavim očima i još jednog tipa kratko ošišane tamne kose. Bacim pogled na Ryderovu isklesanu čeljust, no onda navučeh kacigu i okrene se.

I dalje je privlačan kao što se sjećam. Samo što više nije žgoljavi petnaestogodišnjak. Odrastao je muškarac, tijelo mu je oblikovano i mišićavo. Odiše snagom.

Nisam ga vidjela uživo otkad je bio u kampu mojeg tate prije pet ili šest godina. I danas se naježim kad se sjetim kako me ponižavao. Rekao mi je da ne pripadam ondje. K tome, pretpostavio je da sam klizačica. I nazvao me princezicom. Kreten. Bilo je vrlo zabavno gledati kako mu s lica nestaje onaj samodopadni cerek kad sam poslije tijekom vježbi dva na jedan bila brža od njega i još jednog dečka i zabila gol. Sreću nalazim u takvim sitnicama.

„Baš je seksi, jebote”, kaže Whitney.

„To ti je čarolija kurca droljastog nevaljalca”, zakriješti Cami. „Čini ih privlačnijima.”

Sve se nasmijemo.

„Je li on droljasti nevaljalac?” pita Whitney.

Cami se nasmije i kaže: „Mislim da je očito da je nevaljalac. Pogledaj ga samo. Ali da, poznat je i po tome da izlazi s puno cura. Ali ne na konvencionalan način.”

Bocnem je u leđa, cereći se. „Što ti to znači? Kakav je to nekonvencionalni način?”

„To znači da se ne trudi naročito da se poševi. Ne jurca ni za kim, ne izi-grava samouvjerenog zavodnika. Moja sestrična ga je lani vidjela na tulumu i rekla je da je cijelo vrijeme zamišljeno stajao u kutu. Nikome nije rekao ni riječi, a ipak mu se nudila gomila napaljenih ženskih. Tip ima hrpu izbora na raspolaganju.”

Zrakom odjekne zvižduk. Sve tri se instinktivno koncentriramo, iako ovo nije naš trening.

Trener Jensen izađe na led, a prate ga dva pomoćna trenera i Tom Adley. Opet puhne u zviždaljku. Začuju se dva glasna zvižduka.

„Poredajte se! Želim dvije linije na središtu klizališta.” Njegov glas odjekne golemom arenom.

Dečki stavljaju kacige i zaštitne maske te namještaju rukavice dok staju u red. Manje ih je nego što sam očekivala.

„Nije li u Eastwoodu bilo tridesetak igrača?” pitam Whitney.

Kimne. „Čula sam da je podijelio kamp za obuku u dvije skupine. Ovdje je vjerojatno samo polovica dečki.”

Ironično se nasmiješim kad primijetim kako se timovi raspoređuju. Dečki iz Briara stoje si rame uz rame. Isto vrijedi i za dečke s Eastwooda. Ryder stoji između svoja dva prijatelja, a čeljust mu je stisnuta.

„Dobro”, vikne Jensen, pljesnuvši dlanovima. „Nemojmo gubiti vrijeme. Puno toga moramo proći ovaj tjedan da sastavimo završni popis. Započet ćemo osnovnim *dump-and-chase*¹ drilom. Ispucajte energiju, dobro?”

Pomoćni treneri okupe sve igrače iza jednog gola. Zbog načina na koji su se prije postrojili, većinu parova čine jedan Briarov i jedan Eastwoodov igrač.

Ovo bi trebalo biti zabavno.

„Želim da prvi igrač koji dobije pak puca prema голу. Drugi igrač neka pokuša preuzeti kontrolu nad pakom.”

Ponovno puhne u zviždaljku, čime im daje znak da započnu. Ovo je jedna od najjednostavnijih vježbi, a ipak me obuzme ushit. Obožavam ovu igru. Hokej u svakom pogledu pruža uzbuđenje.

Jensen baci pak u kut iza suprotnog gola, a prvi par utrkuje se do njega uz zaštitnu ogradu. Na dresovima nemaju imena ni brojeve, stoga ne znam koga gledam.

No kad drugi par dođe na red, odmah primijetim da je jedan od njih Case. Ne zbog njegova izgleda, već zbog prepoznatljiva stila i brze izvedbe udarca. Case Colson ima najpreciznije udarce od svih sveučilišnih hokejaša. Vjerojatno bi namučio i većinu vratara u NHL-u. Klub Tampa izabrao ga je s razlogom.

„Ovo je puno dosadnije nego što sam očekivala”, progundā Whitney. „Zašto ne frcaju iskre?”

„Imaš pravo”, nadoveže se Cami. „Ma idemo...”

Čim to izgovori, počnu frcati spomenute iskre.

1) U hokeju na ledu “dump and chase” obično se odnosi na situaciju kad igrači jedne ekipe bacaju pak duboko u protivnički teritorij (dump) i potom brzo jure za njim kako bi ga povratili (chase). (*op. prev.*)

Sve započne intenzivnim pritiskom Jordana Tragera. Baš kao i Case, pogledala sam dovoljno utakmica muške hokejaške ekipe Briara da prepoznam Tragerov agresivni način igre. Uvijek se ponaša kao neki siledžija. A i gnjevni je šupak, stoga znam da po običaju psuje kad mu drugi igrači počnu uzvraćati agresijom.

Za tren oka rukavice su skinute.

U službenim utakmicama sveučilišnog hokeja nisu dopuštene tuče. Obojica ovih kretena bila bi izbačena s utakmice i imali bi zabranu igranja na sljedećoj. Ako do tuče dođe na treningu, trener će vjerojatno izgrditi i kazniti igrače.

Ali na današnjem treningu?

Jensen pušta da stvari idu svojim tijekom.

„Čovječe.” Whitney prosikće kroz zube kad igrač Eastwooda snažno zahmahne prema Trageru i udari ga u lijevi obraz.

Tragerov bijesni krik odjekne klizalištem. Zatim započne tuča, dečki vuku jedan drugom dresove i udaraju se šakama. Čuju se glasni, divlji uzvici ohrabrenja njihovih suigrača, koji se približavaju sukobljenima.

Kad dva igrača padnu na led, isprepletenih nogu i klizaljki, Cami panično no zasikće.

„Zašto ih Jensen ne spriječi?” vikne Cami.

Chad Jensen udaljen je tri metra od njih i izgleda kao da se dosađuje. Oko njega vlada kaos. Dečki iz Briara potiču Tragera. Igrači Eastwooda navijaju za svog suigrača. Vidim da Case pokušava doklizati do njih da ih razmakne, ali zastane kad ga kapetan Briara, David Demaine, udari dlanom po ruci.

„Jebote, i Duplo-D ih pušta da se tuku”, čudi se Camila.

Slažem se da je to malo šokantno. Demaine je iznimno smirena osoba. Valjda zato što je Kanadanin.

Tek kad se crvene kapljice pojave na bijeloj tkanini, netko se umiješa.

Obrve mi se podignu kad shvatim da je to Ryder. Njegovo visoko tijelo ubrzano klizi po ledu te uskoro vuče svog suigrača iz Eastwooda od Tragera.

Kad Trager ustane i pokuša ga napasti, Ryder stane između dva zajapurena igrača. Ne znam što je rekao Trageru, ali što god da jest, smirio ga je.

„Bože, kako je ovo seksi”, izdahne Whitney.

„To što ih je rastavio?” pitam, smješkajući se.

„Ne, to što je uspio ušutkati Tragera. Pravo čudo, čovječe.”

„Nešto najseksi na svijetu”, složi se Cami i sve tri se nasmijemo.

Trager je glasni, grubi seronja. Tolerirala sam ga dok sam bila s Caseom, ali bilo je dana kad mi je i to bilo previše. Nema više Tragera. Jedna od pozitivnih strana našeg prekida.

Jensen puhne u zviždaljku, a onda se njegov strogi glas napokon pridruži sukobljenima. „Trening je gotov. Odjebite s mog klizališta.”

„Idemo i mi”, kaže Whitney, tjerajući nas.

U potpunosti se slažem. Jensen sigurno zna da smo ovdje, a iako nas dosad nije otjerao, upravo smo svjedočile njegovom treningu koji se pretvorio u krvavu tučnjavu. Sigurno ne želi publiku za ono što sada slijedi.

Ne rekavši više ni riječ, pojurimo niz prolaz. Na dnu tribina moramo donijeti jednu odluku. Ili ćemo krenuti prema tunelu koji vodi do svlačionica, kamo igrači žurno koračaju podvijenih repova, ili ćemo pokušati izaći kroz dvokrilna vrata na suprotnoj strani arene, gdje se okupljaju Jensen i treneri.

Umjesto da riskiramo izljev Jensenova bijesa, u tišini se odlučimo za tunel te uđemo u njega u isto vrijeme kad i dva igrača Eastwooda.

Luke Ryder se na trenutak prene kad me primijeti. Zatim mu se oči suze – te iznimno tamne plave oči koje nisam zaboravila – i podigne mu se jedan rub usne.

„Gisele”, zadirkuje me.

„Prinče”, uzvratim mu na isti način.

Tiho se nasmijavši, pogleda me još jednom, a zatim otiđe.